

nemført ved lov nr. 79 af 29. marts 1957, om hjemmesygepleje som ændret til lov nr. 236 af 4. juni 1969 jfr. lovbekendtgørelse nr. 35 af 29. januar 1970.

Loven pålægger enhver kommunalbestyrelse at sørge for en forsvarlig hjemmesygeplejeordning i kommunen, hvorefter alle kommunens indbyggere, uanset økonomiske forhold, efter lægehenvielse har adgang til hjemmesygepleje. Administrationen af ordningen kan varetages af kommunerne, af sygekasser med selvstændig hjemmesygepleje eller af hjemmesygeplejeforeninger og lignende med eller uden samarbejde med sygekasser. Godkendelse af hjemmesygeplejeordningerne påhviler efter 1. april 1970 amtsrådene, for Københavns og Frederiksberg kommuners vedkommende indenrigsministeren. Af kommunernes udgifter til hjemmesygepleje refunderer staten 7/10, idet dog det refusionsberettigende beløb er maksimeret til 2,50 kr. eller 4,50 kr. pr. indbygger i kommunen afhængig af, om der er godkendt befordring med bil for sygeplejersken.

Som en understregning af hjemmesygeplejens naturlige placering indenfor sundhedsvæsenet blev området ved loven overført fra socialministerens til indenrigsministerens ressort.

2. Betænkning vedrørende den fremtidige hjemmesygeplejeordning.

Sundhedsstyrelsen nedsatte i 1967 et udvalg med den opgave at stille forslag til styrelsen om fremtidige retningslinier for sundhedsplejerskernes virksomhed, idet udvalget herunder skulle overveje spørgsmålet om sundhedsplejerskevirksomhedens forhold til andre områder indenfor sundheds- og sygeplejen. Udvalget afgav i august 1970 betænkning I om sundhedsplejerskeinstitutionen (Betænkning nr. 573/1970). Forinden havde sundhedsstyrelsen udvidet udvalgets kommissorium til også at omfatte en gennemgang og vurdering af den nuværende hjemmesygeplejeordning med henblik på at foreslå tidsvarende retningslinier for hjemmesygeplejevirkomheden, herunder dens forhold til andre områder indenfor sundheds- og sygeplejen. Udvalget afgav i juni 1972 betænkning II om hjemmesygeplejen (Betænkning nr. 648/1972).

Udvalget har ikke fundet anledning til at fremsætte forslag om gennemgribende omlægninger, hverken i hjemmesygeplejens formål eller hjemmesygeplejerskernes arbejdsområde.

Det påpeges dog, at hjemmesygeplejerskerne under den nuværende ordning i mange tilfælde anvendes uhensigtsmæssigt, f. eks. bliver opgaver, der naturligt falder ind under hjemmesygeplejerskernes arbejdsområde ikke overladt disse, og omvendt varetager hjemmesygeplejerskerne en række op-

gaver, der ville kunne løses af andre behandlergrupper.

For så vidt angår spørgsmålet om den fulde udnyttelse af hjemmesygeplejerskernes faglige kunnen, henviser udvalget navnlig til den ofte mangelfulde kommunikation mellem læge/sygehus og hjemmesygeplejersken, og der stilles forslag om, at der i tilknytning til sygehusvæsenet i hver sygehuskommune oprettes en sygeplejerskestilling med det formål at centralisere ansvaret for kommunikation og samarbejde mellem sygehusets afdelinger og hjemmesygeplejen. Den pågældende sygeplejerske vil tillige kunne medvirke ved undervisningen af sygeplejeelever vedrørende samarbejdet mellem sygehus og hjemmesygepleje. Endvidere henviser udvalget til den igangværende tendens blandt praktiserende læger til at prøve nye samarbejdsformer, bl. a. ved etablering af gruppepraksis og oprettelsen af lægehuse og understreger i denne forbindelse ønskeligheden af, at hjemmesygeplejersken får en nær tilknytning til et sådant samarbejde. Generelt betoner udvalget, at en bedre information fra sygehus/læge til hjemmesygeplejerskerne er en forudsætning for, at disse på tilfredsstillende måde kan inddrages i løsningen af flere opgaver end i dag og derved medvirke til en aflastning af sygehusene.

Udvalget er af den opfattelse, at sundheds- og hjemmesygeplejen, hvor omstændighederne taler derfor, bør kunne varetages af den samme sygeplejerske. Udvalget mener dog, at en kombination af de to arbejdsområder principielt forudsætter, at sygeplejersken har gennemgået uddannelsen som sundhedsplejerske.

Udvalget er — med støtte bl. a. i en undersøgelse gennemført af sundhedsstyrelsen i 1971 — af den opfattelse, at hjemmesygeplejerskerne mange steder yder behandling til selvhjulpne patienter, hvor denne ville kunne udføres andet sted, og at hjemmesygeplejerskerne i mange tilfælde vil kunne aflastes for arbejdsopgaver som vil kunne udføres af sygehjælpere samt at samarbejdet mellem hjemmesygeplejerskerne og hjemmehjælpere/husmoderafløserne ikke er tilfredsstillende udbygget overalt.

Udvalget foreslår på denne baggrund, at der i højere grad i de fremtidige ordninger anvendes sygehjælpere i hjemmesygeplejen og fremhæver generelt det ønskelige i, at der etableres et nært samarbejde mellem hjemmesygeplejen og de øvrige klientbehandlende personalegrupper under kommunens social- og sundhedsforvaltning.

Der peges på, at en række af de ulemper, der kendetegner den nuværende ordning vil kunne afhjælpes ved, at den hjælp, der ydes den enkelte indenfor det sociale- og sundhedsmæssige område, i